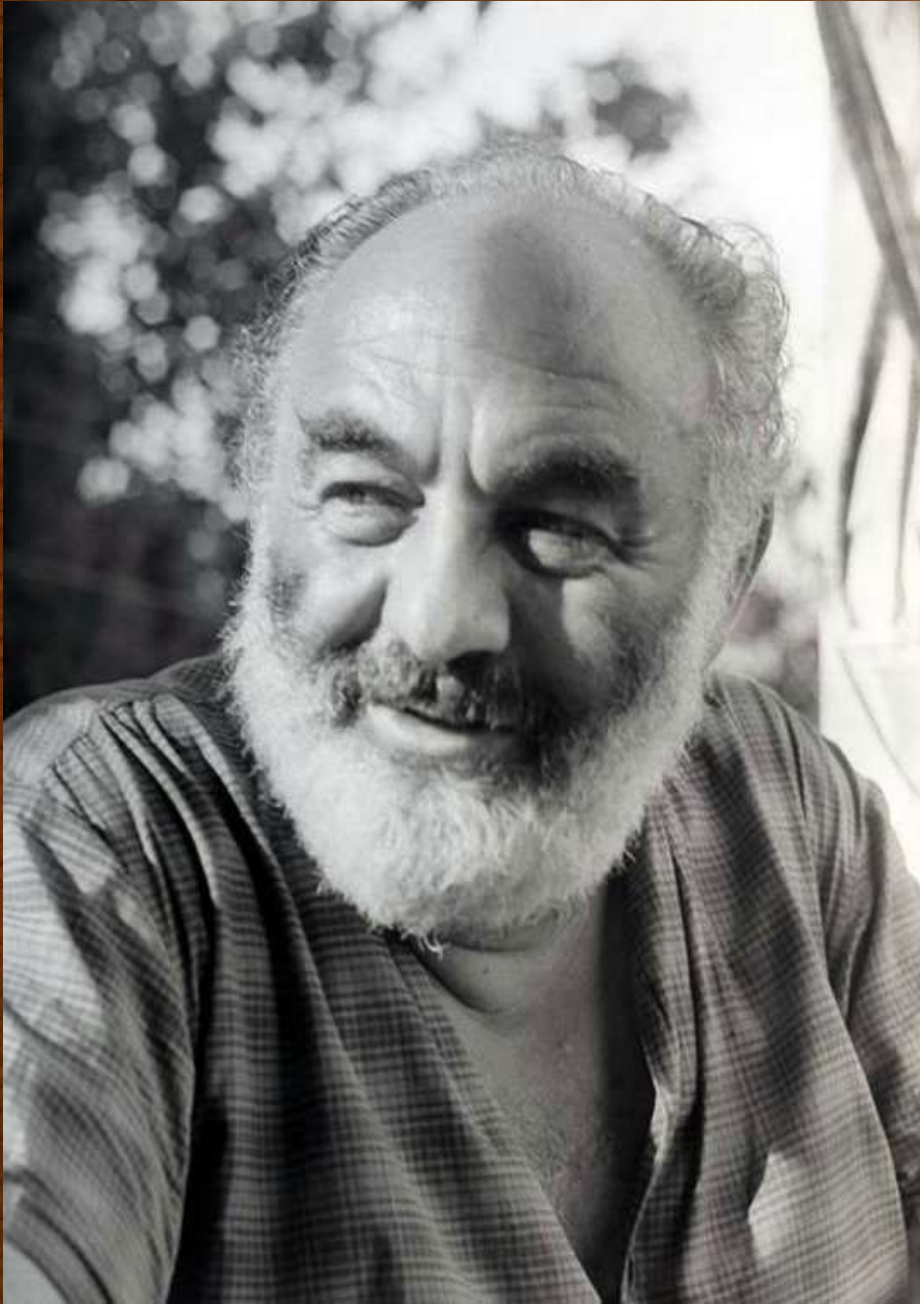

Сергій Йосипович
Параджанов

Народився у родині антиквара, був третьою дитиною в сім'ї. Професія антиквара передавалася з покоління у покоління, і глава роду — Йосип Параджанян — сподівався, що його діти підуть слідами предків. Сергій обрав інший шлях, і батько ніколи не зміг йому цього пробачити. Але вишуканий смак і вміння відрізнити справжню річ від підробки передалися, і це потім неодноразово ставало у пригоді Сергієві, коли він, сидячи без роботи, підробляв скуповуванням антикваріату.

Середню школу Сергій закінчив тільки з двома «п'ятірками» — з природознавства і малювання. Технічні предмети тягнули на «трійку», і, проте, він вирішив поступати в Інститут залізничного транспорту, де провчився рівно рік. У 1941—1943 роках працював художником-технологом на тбіліській фабриці «Радянська іграшка». У 1942—1945 роках навчався на вокальному відділенні Тбіліської консерваторії. Брав участь у концертній трупі, що обслуговувала військові шпиталі, провів близько 600 концертів. В 1945 р. перевівся до Московської консерваторії в клас Ніни Дорліак. Паралельно до занять в консерваторії, в 1946 р. вступив на режисерський факультет Всесоюзного державного інституту кінематографії (ВДІК), у майстерню Ігоря Савченка.

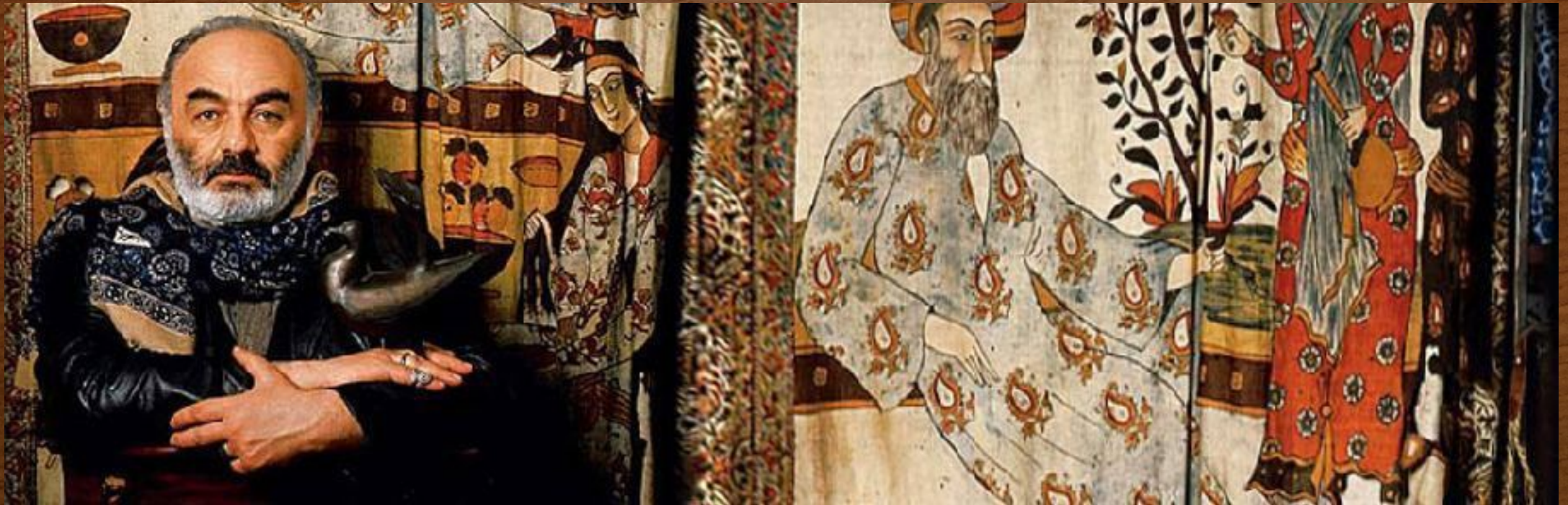
Зняв дипломну роботу — фрагмент фільму «Андрієш» за мотивами молдавських казок. Через 4 роки Параджанов режисером Базеляном зніме на кіностудії ім.Довженка повнометражний варіант цього сюжету. 28 червня закінчив ВДК.

Був направлений на Київську студію художніх фільмів як режисер-постановник.

З Україною пов'язана значна частина творчої біографії. В Україні створив фільми «Наталія Ужвій», «Золоті руки», «Думка», «Перший парубок», «Українська рапсодія», «Квітка на камені» .

У 1965—1968 роках Параджанов разом з іншими відомими діячами української науки та культури, протестуючи проти масових політичних арештів в Україні, звертався у вищі партійні та державні органи з вимогою роз'яснити причини переслідувань українських інтелектуалів. Неодноразово висловлювався за дотримання свободи слова у пресі. 30 червня 1966 ЦК Компартії України схвалив постанову «про серйозні недоліки в організації виробництва кінофільмів на Київській кіностудії ім. О. Довженка», в якій піддавалися критиці кінострічки «Криниця для спраглих», «Звірте свої годинники», режисер-постановник. Зазнавши переслідувань і, намагаючись уникнути арешту, був змушений виїхати у Вірменію.

В 1971 повернувся до Києва. 17 березня 1973 був заарештований і засуджений до п'ятирічного ув'язнення за гомосексуалізм, хоча в обвинувальному вирокі були статті і «за спекуляцію», і «за український націоналізм». Параджанову дали п'ять років колонії суворого режиму, яке відбував у Лук'янівській тюрмі. «Гомосексуальна» стаття не давала йому шансів вижити.

До звільнення Параджанова долучились діячі міжнародної організації «Amnesty International».

Тільки завдяки міжнародній кампанії протесту був звільнений 30 грудня 1977.

Зважаючи на заборону жити в Україні, поселився у Тбілісі, надалі зазнавав переслідувань з боку радянських репресивних органів.

Газета «Монд» писала: «Кращої вітрини перебудови в радянському кінематографі, аніж фільми „Ашик-Керіб“ Сергія Параджанова на фестивалі у Венеції важко було б знайти...» Після успіху в Європі. Смерть прийшла до

нього тоді, коли у Єревані розпочалася робота над автобіографічною картиною «Сповідь». Були зняті перші 300 метрів плівки фільму «Параджанов. Остання весна», проте здоров'я режисера було вже сильно підірвано.

Величезною трагедією для Параджанова стала смерть сестри Ганни. А за декілька місяців у самого Параджанова виявили рак легені. Операцію з видалення легені було проведено у Москві, але стан митця не покращився. У одному з своїх інтерв'ю Параджанов сказав: «Всі знають, що у мене три батьківщини. Я народився в Грузії, працював в Україні і збираюся вмирати у Вірменії». 17 липня 1990 року він приїхав до Єревану, де через три дні і помер. Параджанова поховали 25 липня в Пантеоні геніїв вірменського духу .

Роботу виконали
учениці 10-А класу,
СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ
ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ
ШКОЛИ №16
І-ІІІ СУТПЕНІВ
З ПОГЛИБЛЕННИМ
ВИВЧЕННЯМ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ
М.Ізмаїл , Одеська обл
Мартінова Юлія
та
Боурош Юліана

